

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DEN STORE MADEMOISELLE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 186.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph02val-shoot-idm139709893748096/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Og Mademoiselle følte sig henrykt, da hun var ene. Hun var sikker paa, at det var Lauzun, hun elskede, og at det var Guds Vilje, at hun maatte elske ham, thi en saadan sær Elskov var ikke koramen over en Dame af Bourbonnernes Kongelinie, Guds særlig udkaarne Fyrsteslægt, og det i den Alder, hvis Gud ikke selv i sin Himmel havde besluttet, at saa skulde det være.

Var Marie Louise af Frankrig ikke mægtig nok til at gøre sin Elsker mægtig?

Hun spurgte sig selv: Hvad kan jeg gøre for ham for at skaffe ham en stor Ophøjelse? Hun svarede sig selv: Lauzuns store Fortjeneste af min kongelige Herre og Fætter og han Rige Frankrig staar over alt, hvad jeg kan gøre for ham. Han nyder saadan en Agtelse ved Hoffet, at jeg kan se, at det ikke er mig, som af Forkærlighed for ham sætter ham højere, end hans Plads er.

Mademoiselle havde en særlig Evne til at afkøle sig ved Betragtninger. Saarbeberer satte sig, og den gamle Pige følte blide, smægtende Luftninger suse om hende. Det var, som de forgyldte Amoriner i Amorsalen derhenne i Kongesløjten havde løst sig fra Lofl og Hvelvingskapper og i sagte Flugt strøg igennem Værelset, saa Senggardinerne og Mademoiselles store Frisureapparat bævede blidt derved.

Hun følte, hun havde et dybt gemt Forraad af Æmhed i sig. Hun kunde trykke den lille Lauzun til sit Bryst, saa han maatte blive borte i hendes Favntag.

Dog var det vel næppe sømmeligt at give sig saaledes hen. Hvad vilde hendes Farbroder, Ludvig XIII, der rødmæde, naar en Kvinde saa' paa ham — hvad vilde han vel sige?

Men Bedstefaderen, Henrik IV? — Han vilde sige: „Jeg holder af min Glut!“ Han var dog en større Konge end Sønnen.

Mademoiselle de Montpensier havde ikke været nogen flittig Teatergænger, havde ikke haft nogen Interesse for Pierre Corneille, endmindre for Jean Racine. At hendes kongelige Fætter havde nogen Godhed for denne Poquelin, kaldet Molière, havde altid været hende en Gaade. For ikke længe siden havde hun været paa deres Parti, som vilde hindre Opførelsen af „*Le Tartuffe*“. Nu indrømmede hun, at Corneille havde baade Heroisme og Kristendom i sine Tragedier og i sin Komædie „*L'Agneren*“.